

havde viist sig ikke at kunne nytte noget, og at man derfor maatte være betænkt paa andre Forholdsregler, navnlig at udruste en Kanonbaad til at holde Kontrol med disse fremmede Fiskere. Det bemærkedes derhos, at der allerede havde paa en anden Post paa Finantsloven en Bevilling til en Kanonbaad i 2 Maaneder, men at det maatte ønskes, at denne Kanonbaad stillede til Disposition i 5 Maaneder, altsaa hele Fiskeritiden eller 3 Maaneder mere end hidtil. Udrustning og Seilads kostede 3,500 Kr. om Maaneden, og det blev altsaa 10,500 Kr. mere for disse 3 Maaneder, som man forlangte, og som Finantsudvalget og Tinget gif meget villig ind paa. Men da Finantsudvalget næste Aar spurgte, hvorledes det saa var gaaet med denne Bevilling og udbad sig Oplysninger herom og da navnlig de Instruxer, som vare givne Fyreren af Kanonbaaden, modtog Udvalget ganske rigtig disse Instruxer. Der er to; den ene er af 16de April 1880, og den anden knap en Maaned senere, nemlig af 7de Mai 1880. De ere trykte i Tidenden for 1880—81, Tillæg B, Sp. 335—38. Af den første af disse Instruxer ser man, at det blev Chefen paa Kanonbaaden meget rigtig paalagt, saaledes som Ministeriet havde udtalt, idet det begjærede Bevillingen, at hvide danske Fiskere en passende Beskyttelse mod mulige Fortrædigelser fra Fremmedes Side og at paafe, at den danske Stats Højhedsret over det danske Søterritorium respekteredes af fremmede Fiskere. Der var ogsaa andre Ting i Instruxerne, men dem forbigaar jeg i dette Dieblit. Men i den Instrux, som knap var en Maaned senere, nemlig af 7de Mai 1880, ser man, at Ministeriet underretter Chefen for Kanonbaaden om og tillægger ham Ordre til, at han vel skal føre Tilsyn med tydske Fiskere paa vort Søterritorium, men derimod ikke maa lægge de svenske Fiskere nogen Hindring i Veien for at fiske paa dansk Søterritorium, saa længe de afholde sig fra Overtagelse over for den danske Fiskeribefolkning. Dette stemmede jo ikke med den Hensigt, i hvilken Bevillingen blev begjæret, og man ser da ogsaa, at Finantsudvalget har gjort en Bemærkning derom i sin Betænkning, en Bemærkning, som gaar ud paa, at Finantsudvalget ikke kunde være tilfreds med, at der var givet svenske Fiskere lige Udgang med danske til at fiske paa vort Søterritorium uden anden Indskrænkning end den, der ogsaa gjælder mellem danske Fiskere indbyrdes. Finantsudvalget forventede derfor, at man rettede sig herefter og vendte tilbage til de Principer, som oprindeligt vare betoneede til Motivering af Bevillingen. Om man senere

er vendt tilbage hertil, om den høie Indenrigsminister senere har oplyst Finantsudvalget om, at den Ting nu var gaaet i Orden paa den Maade, Finantsudvalget ønskede, savner jeg Oplysning om. Jeg har forgæves søgt Oplysning derom i de senere Betænkninger. I Samlingen 1881—82 — det var nok den Samling, da vi havde den lange midlertidige — ser man ikke Noget derom i Betænkningen, idetmindste har jeg ikke kunnet finde Noget derom. Det Samme gjælder Betænkningen 1882—83 — det var den Samling, da vi fik Forliget. I Betænkningen staar der da heller ikke Noget derom. Men nu i denne Samling finder man i Betænkningen Sp. 245—246, at det ærede Finantsudvalg atter har optaget denne Sag og begjært sig af Indenrigsministeriet tilsendt Rapporterne fra Chefen paa vedkommende Kanonbaad fra hans Tøgt forrige Aar. Men man ser tillige, at Ministeriet har svaret, at de Rapporter havde man ikke faaet endnu og kunde altsaa ikke fremsende dem. Dertil har saa Udvalget bemærket her i Betænkningen, at det forventer en Beretning om Kanonbaadens Virksomhed. Jeg formoder, at det er imellem 2den og 3die Behandling, at Udvalget forventer at modtage denne Beretning, og at Udvalget saa, efter hvad Beretningen indeholder, eller efterom man modtager den eller ikke, eller hvad der ellers kan komme i Betragtning, vil tage sin Stilling til denne Post. Jeg har ikke villet stille noget Endringsforslag til indeværende Behandling, idet jeg ser, at Udvalget har taget Sagen op, og jeg naturligvis ikke har villet foreskrive Udvalgets Overveielser. Men jeg skal dog tillade mig at bemærke, at selv om Posten blev anvendt paa den Maade, som der blev forlangt, tror jeg, at det er noget tvivlsomt, om den vilde gjøre synderlig Nytte. Man maa erindre, at der, idetmindste saavidt mig bekjendt, ikke findes nogen Bestemmelse i den danske Lovgivning, der forbyder Fremmedes Fiskeri paa dansk Søterritorium paa en saadan Maade, at man kan anholde dem og stille dem for danske Domstole og idomme dem nogen Straf. Man er derfor henvist til alene at vise dem bort. Men det turde være aabenbart, at en Kanonbaad i saa Henseende kun kan have meget Lidt at betyde; thi naar den har viist Fiskerne bort et Sted og seiler andre Steder hen, kunne de jo meget let komme igjen. En Kanonbaad kan jo ikke godt være allestedsnærværende, vore Kyster ere jo meget udstrakte, saa at en Kanonbaad meget let kan komme ud af Syne. Dertil kommer imidlertid ogsaa, at man har givet Kanonbaadens Chef et Hverv, som under